

Joan Vellvé

Aquest acte consisteix en la presentació d'un llibre, un llibre de fàcil catalogació i de molt transparent comprensió: es tracta d'una recopilació d'articles publicats a la premsa, particularment la lleidatana. La fórmula no és pas nova, i sovint apareixen llibres que són aplecs d'articles donats prèviament a conèixer als diaris i revistes. Gairebé diria que les presentacions de volums són avui, un acte quasi diari, particularment entre els polítics.

Els qui publiquem molt no solem abocar-nos a presentacions dels nostres volums, si no és que ens les organitzin. Però comprenem el goig de qui, havent donat a conèixer articles, els recull després, un bon dia, en un tom. Fa ben fet, perquè l'article, que és una cosa moridora, evaporable, queda així agrupat amb d'altres, eixits de la mateixa persona i informats per un criteri personal. I ho és d'important, tant
perquè

perquè
això facilita la tasca de l'estudiós futur i fins i tot del contrincant polític !-com perquè una sèrie d'articles agrupats, ja sia cronològicament , ja sia temàticament, donen més bé la idea del pensament de l'autor. Hem de suposar que un home amb projecció pública, al llarg de tres o dos o cinc anys, ha anat desplegant el seu ideari, genèric o concret, en els seus escrits a la premsa: així, doncs, ara podem contrastar aquell ideari còmodament i críticament.

En el cas de Joan Vallvé i Ribera, diputat al Parlament de Catllunya, i home que ha dedicat tot el seu esforç professional, del punt de vista tècnic i del punt de vista polític, a la representació de Lleida i les seves terres, els articles recollits foren publicats a la premsa de Lleida en llur immensa majoria: no s'ón pocs, són una cinquantena i abasten des de 1978 fins avui . Joan Vallvé és un home acostumat a les classificacions, a l'ordenació del caos, entenent per caos la pro-

teïcitat de tot el que ens envolta i que és natural o que l'home ha anat bastint. Es un enginyer, i enginyer té és un mot que conté etimològicament l'arrel llatina que indica talent, disposició creadora i fins i tot fantasia. Així, ha volgut, no podia deixar de fer-ho, estructurar temàticament i cronològicament alhora, el contingut del llibre . I ho ha fet seguint, alhora, el fil de la seva trajectòria personal, diríem la seva maduració política . I divideix el volum en tres parts, que subtitula : i- Cap a l'Estatut d'Autonomia, sèrie d'articles preparatoris de l'assoliment de l'Estatut, on debat tot de temes previs a aquella conquesta col·lectiva : és el sector més variat, car hi toca des de la llengua, fins a aspectes didàctics d'explicació processal i representativa, simbologia com el fil de la tradició figures com l'Abat Escarré, i temes concrets , molt concrets, viscuts per ell. La segona part II- Amb l'Estatut cap al Parlament, el sector més curt, en el qual discuteix el paper de les Autonomies en l'Estat, i aspectes econòmics o d'història del Parlament anterior, de 1932. I el tercer III- Des del Parlament, sèrie llarga on, situat en un

escó, analitza aspectes de la vida diària del Parlament, i aboca tant de teoria com de praxi. Aquest darrer sector està en la memòria de tots, és el més recent i el que toca aspectes més concrets de la nostra vida col·lectiva: pressupostos, inundacions, debats, loapa, etc.

Hauria de referir-me, encara, a les raons per les quals em trobo dient uns mots de presentació d'un llibre fet per un polític. Els polítics són, per a les persones sense militància concreta, o més ben dit, que eviten a cada pas cap mena d'adscripció concreta, com és ara qui us parla, persones d'una respectabilitat total. Hem de respectar-los, i fins diria estimar-los des d'una admiració doble: la del ciutadà que els ha confiat la gestió legislativa o executiva i la del profà una mica embadocat. Així em trobo ara, convençut que el llibre és útil, que el llibre és vàlid i que la persona que l'ha fet, amb la qual l'amistat personal m'uneix, ha volgut, honestament fer un servei més. No pas altra cosa voldria ell que es pensés del

llibre, el qual és d'una total claredat, i a més a més, no és polèmic: no hi ha acrimònia, ni atacs, sinó una elegància d'origen que permet endevinar la sòlida personalitat que l'ha escrit.

M'agradaria de fer constar que un llibre cadascú se'l cuina ,com a lector, segons el que hi busca personalment, ¹ que no podem pressuposar que els gustos de tots són els mateixos. Per tant, d'una anàlisi i crítica, en aquest cas, sempre sospitariem de parcialitat. Jo no haig de fer-la aquella crítica. No em sé estar, però, de dir que dins la meva limitada capacitat de filtre, i almenys en aquest volum, hi he vist l'ànima d'un polític només en els breus resquills que el testimoni humà i civil hi deixava: és a dir, Joan Vallvé ens parla des d'una gran il.lusió pels béns democràtics reconquerits des de 1977 ençà pel testimoni de catalanitat i de voluntat d'autogovern manifestada per tots. Fins quan escriu des del Parlament ho fa amb una barreja de responsabilitat política i d'aportació de simple ciutadà, no es desmarca mai del lector ni es col.loca en un escambell o fornicula. M'han dit que és un excel.lent guia -guia per als visitants- del Palau del Parlament. Doncs com un guia qualificat ens parla :didàcticament clar, pacientment entusiasta.

Tot s'ha de dir i, si bé el llibre no té cap frivolitat, podríem acusar Joan Vallvé precisament de no haver pensat a confiar la presentació a algú que arrossegues, més que no aquest escriptor doblat de professor, gris o blanc, ~~aconsega~~ ^{diu} arrossegues, una mica d'escàndol o una mica d'alegre ressò social. Hom fa presentar els llibres, ben sovint, a gent que surten a les revistes de gran difusió, periodistes llenguallargs, pintors innovadors, creadors de modes o actrius de les que fan tronar i ploure. Si Joan Vallvé hagués pensat a confiar la presentació a algun d'aquests divertits especimens, avui i aquí hi hauria tanta gent que el local sobreixiria i els carrers n'anirien plens.

Discret i bonyomiós, Joan Vallvé ha volgut que fos jo, que tan poc tinc a dir en el camp de la política, qui us parlés. Almenys, però, si de res val el meu criteri, com a escriptor puc assenyalar

~~lar~~ en el volum una prosa directa, concisa, ordenada, i un pensament constructiu.

Si tothom, o la immensa majoria de nosaltres poguéssim dir el mateix dels nostres actes i de la nostra projecció social, hauríem madurat com a individus i com a poble.

He dit.